

XVI Premi de narrativa fantàstica i de terror

Categoria: Adults

Venjança

El passallibres era al mig del parc, envoltat de gronxadors. Tenia una porta de fusta que costava una mica d'obrir. Havies d'agafar el pom i empènyer amb certa força per veure què hi havia dins. Quan ho aconseguies, hi trobaves llibres per a tots els gustos. El funcionament del passallibres era igual de simple que d'altruista: tu agafaves un llibre i el tornaves al cap d'uns dies, després d'haver-lo llegit, o bé n'hi posaves un altre de substitució. La Maria no passava llargues estones al parc, com feien els pares i mares que hi acompanyaven els fills. Ella no tenia fills, però anava dia sí dia també al passallibres a buscar i tornar llibres.

La Maria era aficionada a la lectura. Tenia cinquanta-cinc anys. Vivia amb tres ocells engabiats. Es va casar una vegada, perdudament enamorada, però el seu príncep blau va fer allò tan típic de les telenovel·les de sobretaula de deixar-la al cap d'uns anys, d'un dia per l'altre, per una dona molt més jove, i es va convertir en granota. No en va saber mai més res. El desengany la va afectar tant que va decidir no superar-lo. No es va enamorar mai més. Tampoc no va tenir mai més cap aventura. Ni la més mínima intenció de tenir-ne cap. Des d'aquella gran decepció, la Maria duia els cabells mal tenyits de ros i els ulls mal maquillats de blau, amb una ratlla visiblement torta feta molt per damunt de les pestanyes, gairebé sota les celles, i un tou de rímel. Tenia la cara molt arrugada i els llavis no li paraven de tremolar, com si remugués tota l'estona. Ara bé, les ungles, llarguíssimes, les duia perfectament pintades i les mans li brillaven de tanta crema hidratant que s'hi havia escampat. Era com si tota la seva felicitat es trobés amagada rere les mans, l'única part del cos que, des de l'adolescència, cuidava amb cura.

Sempre es llevava tard, donava menjar als tres ocells i posteriorment es prenia un suc de remolatxa per esmorzar, cap a les dotze del migdia. La Maria s'agafava els dies amb calma. No li calia treballar perquè tenia cinc blocs de pisos en propietat al centre d'Andorra, a més de dos apartaments a Calafell, herència dels pares, i tots els habitatges estaven llogats menys un, l'àtic de tres habitacions, pàrquing i traster en què vivia ella. Dinava cap a dos quarts de quatre de la tarda, després, s'acabava el suc de remolatxa que li havia sobrat de l'esmorzar i, quan el campanar tocava les cinc, anava al parc. Abans de marxar, però, es maquillava matusserament, es llimava les ungles i repassava amb molt deteniment l'esmalt que hi duia, fins que totes tornaven a estar perfectes. Finalment, sortia per la porta en direcció al passallibres.

Aquell dimecres feia un temps de primavera. El sol brillava, majestuós. Les flors i la gespa lluent decoraven el parc, que estava ple de gent. Volaven papallones per tot arreu i els ocells lliures entonaven melodies als arbres. Tot l'entorn desprenia rialles i felicitat. La Maria portava un llibre de relats a la bossa de mà. Decidida, va agafar el pom de la porta del passallibres per obrir-la i, just en aquell moment, va sentir un preadolescent que deia a un amic seu, amb un to burleta:

—Mira quines ungles més penoses duu aquesta paia. Vols dir que no hi porta una truja plena de merda dibuixada?

Tots dos van riure de l'estupidesa que acabaven de dir i es van allunyar del parc, donant cops de peu a una pilota. La Maria va intentar pensar que no es referien a ella però no va aconseguir-ho. Es va mirar les mans i es va entretenir en les ungles, pintades de rosa clar amb tons marrons. Mentre hi mig identificava l'animal al qual s'havia referit el noi, es va enfurismar de valent i va cridar:

—A veure si us trenco la cara, gamarussos. Cuideu-vos de les vostres fastigoses ungles mossegades, que prou feina teniu!

La boca li va començar a tremolar més de l'habitual i el rímel se li va escampar. Va deixar el llibre, molt enrabiada, i en va agafar un altre.

L'endemà, el poble es va llevar de dol. Hi ha res més trist que la mort d'un nen? «Quina tragèdia, pobre nano» era el comentari que més se sentia a les botigues. Tothom en parlava. El cos d'un menor havia estat trobat en una bassa de purins que hi havia als afores, al costat d'una granja de porcs. La imatge era tan

esfereïdora que un grup de psicòlegs van haver d'atendre l'home que va alertar la policia a quarts de vuit del matí en veure un cadàver dins la bassa pudent. La notícia de seguida es va estendre i aquella mort tan horrorosa va sobtar molt a tothom. La vida al poble era habitualment tranquil·la. Potser per això la gent estava tan sobresaltada. La investigació va començar el seu curs a un ritme frenètic. Al cap de pocs dies, els agents van apuntar que la víctima havia estat assassinada per algú sense escrúpols, que l'havia torturada i llençada al buit d'una bassa d'excrements.

—Vull canviar de color. Fes-me-les de negre, amb tons grisos que semblin núvols dins la nit —va dir la Maria a l'esteticista del Centre Belles Mans, un dels múltiples locals especialitzats a pintar ungles que s'havien obert al llarg del darrer any arreu del país.

L'esteticista era una dona jove. Tenia una bellesa que semblava perenne, que no hagués de desaparèixer mai. En sentir les ordres, mig literàries, de la Maria, es va posar mans a l'obra. Mentre feia la seva feina, va dir:

—Has sentit la notícia d'aquell noi? Quina desgràcia, oi?

La Maria va fer que sí amb el cap sense alterar-se. Els llavis li tremolaven com cada dia i el maquillatge seguia també al mateix lloc. Després de la sessió de bellesa de mans, la fidel lectora va anar al parc, orgullosa com sempre de les seves mans immaculades. Va travessar el poble a peu, amb una mica de pressa. Semblava que començaria a ploure en qualsevol moment, però al parc hi havia força gent. La canalla gronxava despreocupada. Feia un dia fosc. Quan va arribar al passallibres, va obrir la porta de fusta per tornar la novel·la que havia llegit aquella setmana. De sobte, va sentir una veu darrere seu que deia:

—Quin fàstic, aquests unglots. Semblen de bruixa.

Quan es va girar, ja no hi havia ningú darrere seu. La Maria va mirar al voltant del parc, però no va saber endevinar qui havia dit aquelles paraules. Es va enfurismar i va cridar tan fort que fins i tot un nadó que estava popant, amb la mare asseguda en un banc, es va posar a plorar de l'ensurt:

—Coi de canalla. Que maleducats! Ja veuràs si t'enxampo. Et faré una cara nova.

La boca li tremolava moltíssim i el maquillatge dels ulls se li va humitejar. Va agafar un altre llibre per calmar-se.

L'endemà el poble es va tornar a llevar de dol. En un castell medieval que hi havia al cim d'una muntanya propera, va aparèixer el cadàver d'un noi, esbudellat i sense ulls. Al seu voltant, hi havia repartides curiosament les cartes del tarot i, al cap desfigurat, hi tenia col·locat un barret de bruixa. Una imatge espantosa. L'excursionista que va tenir la desgràcia de fer la lamentable troballa, va contar a la policia, assegut en una cadira i acompanyat de psicòlegs, com de tètric havia estat aquell moment i també va assegurar que no podia dormir des d'aleshores. El poble estava desolat perquè era el segon noi assassinat en pocs dies. La gent va començar a sospitar que potser qui cometia els crims estava entre els veïns i la por va anar arrelant en els carrers.

–Vull canviar de color. Fes-me-les grogues amb ratlles negres –va dir la Maria a l'esteticista del Centre Belles Mans.

–Mira quines ungles més ridícules. Sembla que hi porti tatuada una puta abella en zel –va dir un noi a un altre, al passallibres, tot esguardant com la Maria tornava un llibre i en prenia un altre. Tots dos es van allunyar del parc, enriolats, amb les motxilles de l'escola a l'esquena i un entrepà a les mans.

L'endemà, el cadàver d'un menor va ser trobat en una granja apícola. Tenia un rusc d'abelles a sobre, anava semidespullat i presentava múltiples picades per tot el cos.

La Maria va canviar-se el color de les ungles cinc vegades més i cinc preadolescents més van ser trobats morts de maneres escabroses. Fins a vuit assassinats en poc temps. Les famílies dels difunts estaven desolades i els companys de classe estaven tan atemorits que ja no volien anar sols enlloc. Tot i acostar-se a l'adolescència, preferien sortir acompanyats dels seus pares! La Maria vivia força al marge de tot allò. Tothom parlava del mateix a tot arreu, però la lectora només escoltava les piulades dels tres ocells engabiats que li feien companyia i vivia tranquil·la, fidel a la seva rutina. S'endinsava en les lectures dels llibres que prenia al passallibres i continuava fent-se les ungles cada setmana al Centre Belles Mans.

Aquell dijous feia un dia clar. La Maria tenia, un cop més, les mans esteses davant la dependenta del centre d'estètica.

–Vull fer-me un canvi radical a les ungles. Em pots donar idees?

L'esteticista li va mostrar una carpeta amb tots els colors i propostes que tenia per triar. Mentre la Maria se la mirava, la noia, prenent-se molta confiança, li va dir:

—Quines desgràcies que hi ha hagut últimament... És curiós, cada vegada que et canvio el color de les ungles es mor un noi. No ho has pensat? Quina bajanada, oi? Creus en les casualitats?

La Maria no va saber què contestar. En un primer moment, es va sorprendre d'aquell comentari, que li va semblar innocent, però des d'aleshores ja no va poder treure-se'l mai més del cap. Quan va arribar a casa, va començar a donar voltes i més voltes a les paraules de l'esteticista, i aquell pensament ben aviat es va convertir en un seguit de crisis d'ansietat que no la deixaven viure. Les seves mans tenien alguna cosa a veure amb els assassinats? D'ençà de les ungles de color rosa clar amb tons marrons que no havien parat de morir preadolescents cada vegada que ella acudia al Centre Belles Mans. Ja no podia dormir a les nits i, quan ho aconseguia, tenia malsons. Per què cada vegada que es pintava les ungles moria un noi? Era espantós. Des de llavors, els llavis li tremolaven molt més del normal. Donava tombs en el mateix tema tot el dia. Malgrat això, tornava a pintar-se les ungles al centre d'estètica, tornava a sentir un comentari insultant al passallibres i tornava a aparèixer un preadolescent assassinat. La Maria va entrar en un bucle de pensaments tortuosos i, per combatre'ls, va començar a prendre medicaments tranquil·litzants sense control, que la van allunyar molt ràpidament de la realitat.

—Quin color farem avui? —va demanar l'esteticista a la Maria.

La dona va entrar al Centre Belles Mans per inèrcia, però no es veia en cor de parlar a causa dels medicaments que s'havia pres. Aquelles estranyes morts feien que sentís culpa. Li sabia greu que morissin nois però no volia deixar d'anar al passallibres ni de pintar-se les ungles, i se sentia malament per la seva decisió. Cada dia es prenia més pastilles. Estava tan enganxada als medicaments que va confiar en l'esteticista quan la noia se la va endur a una notaria, li va posar un bolígraf a les mans, arregladíssimes, i li va fer canviar el testament que tenia fet en benefici de la biblioteca comunal per un nou testament en benefici de la seva parella, que era l'ex odiat de la Maria. El rebuscat i macabre ex de la Maria els darrers mesos s'havia dedicat a contractar nois per quatre duros perquè insultessin la dona al passallibres, ja que sabia que ella hi anava assíduament, amb la voluntat de fer-la parar boja de mica en mica. Prèviament, la

seva parella actual l'havia informat de les decisions que la Maria havia pres en relació amb les ungles. Posteriorment, un sicari feia la feina bruta de matar els nois i d'ambientar l'escena del crim a partir de les paraules pronunciades per cada preadolescent al passallibres. Quan, pocs dies després, la pobra Maria, després de travessar el carrer sense mirar, va morir atropellada per un cotxe amb matrícula andorrana, la mà instigadora de tot plegat, marit seu en el passat i bon coneixedor de la fortuna de la difunta, va heretar els seus cinc blocs de pisos d'Andorra, els dos apartaments de Calafell i també els tres ocells engabiats. El Centre Belles Mans va obrir múltiples sucursals i els dos culpables van viure molt de temps luxosament i sense remordiments. No va lligar caps ni colls ningú fins que el sicari, en un intent de fer les paus amb el seu passat tèrbol, va fer cinc cèntims del crim a la seva psicòloga, que va resultar ser la mare d'un dels menors assassinats i, amb una corda a les mans i molta set de venjança, la dona va prendre's la justícia pel seu compte.